

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 512/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária MATUŠOV s.r.o., Ul. 1. mája 1455, Púchov, proti uzneseniu Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. TN-11S/115/2022 z 11. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal na správnom súde správnu žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Trenčín, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-TN-OVBP2-2022/039854-002 z 19. decembra 2024, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie mesta Trenčín č. MSÚTN-ÚSaŽP/2022/38450/117501/DUD, MSÚ 110577/2022 zo 14. septembra 2022 o povolení stavby s názvom „OBCHODNÉ CENTRUM TRENČÍN“. Správny súd vo veci rozhodol rozsudkom z 19. decembra 2024, ktorým žalobu zamietol. Proti rozsudku v označenej veci sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť. Správny súd výzvou z 19. marca 2025 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za kasačnú sťažnosť 150 eur s poučením, že ak súdny poplatok nebude uhradený v súdom určenej lehote, súd konanie zastaví. Zároveň ho poučil o možnosti zrušiť uznesenie o zastavení konania len, ak bude súdny poplatok

zaplatený v súdom určenej lehote (iná lehota na zaplataenie súdneho poplatku už nebude k dispozícii). Predmetná výzva bola sťažovateľovi doručená 5. apríla 2025. Posledný deň lehoty na splnenie poplatkovej povinnosti bol 16. apríl 2025. Súd lustráciou zistil, že sťažovateľ neuhradil súdny poplatok v lehote, preto prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky rozhodol o zastavení konania o kasačnej sťažnosti uznesením z 29. apríla 2025, v ktorom konštatoval, že súdny poplatok nebol zaplatený ani do vydania tohto rozhodnutia. Pre úplnosť súd dodal, že na konanie alebo na osobu sťažovateľa sa nevzťahuje zákonné vecné ani osobné oslobodenie od poplatkovej povinnosti a sťažovateľ nepožiadal o oslobodenie od poplatkovej povinnosti.

3. Sťažovateľ nespokojný s uznesením o zastavení konania o jeho kasačnej sťažnosti podal proti nemu sťažnosť, o ktorej rozhodol správny súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť zamietol. V sťažnosti argumentoval tým, že hoci platba bola realizovaná po lehote uvedenej vo výzve súdu, stalo sa tak ešte pred doručením sťažnosťou napadnutého uznesenia, to znamená, že cieľ výzvy bol splnený, preto považuje za neprimerane formalistické, aby konanie o jeho kasačnej sťažnosti bolo napriek uvedenému zastavené. S poukazom na znenie § 5 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého právoplatným uznesením súdu o zastavení konania pre nezaplataenie súdneho poplatku poplatková povinnosť v celom rozsahu zaniká, bol toho názoru, že uhradenie súdneho poplatku pred doručením uznesenia o zastavení konania o kasačnej sťažnosti predstavuje dôvod na zrušenie tohto uznesenia.

4. Správny súd v napadnutom uznesení v reakcii na námietky sťažovateľa uviedol, že v zmysle § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch v prípade, ak poplatník v lehote určenej súdom vo výzve podľa § 9 súdny poplatok nezaplatí, súd konanie zastaví. Pokiaľ ide o možnosť zrušenia uznesenia o zastavení konania pre nezaplataenie súdneho poplatku (zaplataenie poplatku v lehote podľa § 10 ods. 1 alebo prítomnosť dôvodov podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch), správny súd konštatoval, že zákonom stanovené predpoklady neboli splnené a nemožno považovať za akceptovateľný a právne udržateľný názor sťažovateľa, podľa ktorého mu zákonná úprava umožňuje odvrátiť zastavenie konania zaplataením súdneho poplatku až do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu o zastavení konania. Sťažovateľova argumentácia úpravou § 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch (zanik poplatkovej povinnosti právoplatnosťou uznesenia o zastavení konania pre nezaplataenie súdneho poplatku) neneguje postup podľa § 10 zákona o súdnych poplatkoch. Výzva na zaplataenie súdneho poplatku bola správne doručovaná len právnomu zástupcovi žalobcu sťažovateľa (§73 ods. Správneho súdneho poriadku), súdny poplatok bol vyrubený v správnej výške a posledným dňom lehoty na zaplataenie bol 16. apríl 2025. Pokiaľ sťažovateľ uhradil súdny poplatok až 2. mája 2025, urobil tak oneskorene a nastali predpoklady uvedené v § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Vychádzajúc z uvedeného, správny súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že správny súd napadnutým uznesením rozhodol formalisticky, v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, právnej istoty a účelom zákona, ktorým je zabezpečenie úhrady súdneho poplatku, nie postihovanie účastníka pri jeho reálnej úhrade. Tvrdí, že zákonná právna

úprava je v kompletnom rozpore s princípom právnej istoty a je vnútorne nejednotná s poukazom na postup *per analogiam* pri podaní odvolania podľa § 335 CSP. Sťažovateľ zotrval na už uplatnenej argumentácii o zániku poplatkovej povinnosti s poukazom na § 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Argumentácia v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uplatnenou už v priebehu konania pred správnym súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením správneho súdu, ktorým bola sťažovateľova sťažnosť proti uzneseniu správneho súdu o zastavení konania o kasačnej sťažnosti pre nezaplatenie súdneho poplatku zamietnutá.

7. Ústavný súd po preskúmaní námietok obsiahnutých v sťažnosti zastáva názor, že sťažovateľ predtým aj teraz len predostiera svoje alternatívne právne posúdenie veci, pričom správny súd sťažovateľovi logicky a ústavne súladným spôsobom vysvetlil, prečo jeho argumentácia neobstojí. Právna úprava § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch je vo vzťahu k posudzovanej veci jednoznačná. Procesná disciplína pri platení súdnych poplatkov je normovaná prísne. Zastavenie konania je procesnou sankciou za nesplnenie poplatkovej povinnosti v stanovenej lehote a nezaplatenie súdneho poplatku riadne a včas nemožno zhojiť. Nad rámec posúdenia ústavnej sťažnosti ústavný súd dopĺňa, že zrušenie uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku v dôsledku dodatočného zaplatenia súdneho poplatku (do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania) umožňovalo znenie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30. júna 2017.

8. K sťažovateľom uvádzanému § 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch ústavný súd uvádza, že jeho účelom je normovanie zániku poplatkovej povinnosti v prípade, ak bolo spoplatnené konanie zastavené pre nezaplatenie tohto poplatku a toto ustanovenie nemá vplyv na postup súdu podľa § 10 zákona o súdnych poplatkoch.

9. Ústavný súd preto uzatvára, že namietané uznesenie zodpovedá zmyslu a účelu použitých ustanovení zákona o súdnych poplatkoch, je riadne odôvodnené, a nemožno sa stotožniť so sťažovateľom tvrdným odopretím spravodlivosti v dôsledku formalistického prístupu správneho súdu pri posúdení splnenia podmienok na zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Správny súd dostatočne vysvetlil, z akých dôvodov sťažnosť zamietol.

10. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí

aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa špecifikovaných v petite ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu